

Hoop en belofte

Verkennen

Aan de vruchten kent men de boom. Stevige wijnranken geven volle trossen druiven, een oude appelboom hangt vaak vol vruchten en een grote mooie eik zal schaduw geven om onder te rusten. De diepgewortelde beuk zal de storm doorstaan.

Verdiepen

Zo ook met de geloofsbelijdenis. We hebben de stevige stam van ons geloof geschetst. Een God die ons draagt, die ons scheidt, die zich naar ons keert tot de dood toe, en vervolgens voor ons de weg wijst naar God terug. Daarbij geholpen door de Geest en de gehele Kerk. Welke vruchten kunnen we dan verwachten? We mogen geloven in die liefde. Waar mogen we dan op hopen?

We mogen hopen op de vergiffenis van de zonden. Wij zijn allemaal onvolmaakte mensen, hoe hard we ook ons best doen, we hervallen vaak in dezelfde fouten. Heel vaak merken we ze ook niet op van onszelf.

We mogen hopen dat God groter is, dat Hij onze onvolmaaktheden vervult en tot Hem mag keren. God geeft zich, uit Liefde, zomaar. Maar wij moeten dit wel willen aanvaarden, ons willen bekeren, dit willen erkennen. Anders plooiën we ons terug op onszelf, worden we nukkige mensen. Maar Gods liefde laat onze leven bloeien.

We mogen hopen op de verrijzenis van het lichaam. Het lichaam is voor ons toch van belang. Het is niet gewoon iets dat we voorlopig even gebruiken en na ons leven terug geven. Ons leven als christen is geen leven waarbij het lichaam overbodig is. Wij geloven ook niet in reïncarnatie waarbij onze ziel in een ander lichaam overgaat, alsof ons lichaam zomaar vervangen kan worden.

Het gaat eigenlijk zelf niet over ons lichaam, in strikte zin. Waar het over gaat: We worden helemaal bemind, verlost, bevrijd. Niet enkel onze ziel, maar ons hele zijn, ons hele bestaan wordt in God opgenomen. In het Frans is dat duidelijker. Daar spreken ze niet over la resurrection du corp (de verrijzenis van het lichaam) maar resurrection de la chair, van ons hele zijn. Wie we zijn: onze ziel, ons lichaam, ons verstand, ons verdriet en onze vreugdes, ... Alles zal in God nieuw leven krijgen. We worden helemaal bemind, en mogen dus ook ooit helemaal verrijzen. Zo hopen wij toch.

Wij mogen hopen op het eeuwig leven. Ik denk niet dat het met rijstap zal zijn, en waarschijnlijk ook niet met vleugeltjes en een aureooltje. Wat we wel mogen geloven, is dat de liefde niet verloren zal gaan. Ons eeuwig leven begint trouwens niet met de dood. Ons eeuwig leven begint op de dag van ons doopsel. Sinds dan leven wij in Christus. Sinds dan proberen we Hem te volgen en op Hem te lijken. En aan Zijn liefde komt geen einde. Christus opent ons hart, hij geeft ons leven en ooit mogen wij helemaal bij Hem zijn. Die liefde is voor altijd, en dat mogen wij hopen. Voor eeuwig.

Verbinden

Op Palmzondag, lezen we het passieverhaal. Christus geeft Zijn leven. Durven wij ons leven loslaten? Meer bepaald, durven wij loslaten wat eigenlijk niet van belang is? Durven wij de weg van Jezus gaan in ons eigen, kleine leven? Durven wij, in de kleine dingen, Jezus navolgen? We mogen immers hopen op vergeving, verrijzenis en leven. Een uitdaging voor deze week: Waar voelen we Gods vreugde in ons hart? Waar voelen we ons gedragen door Zijn Geest? Waar roept God ons?